

Rodica És Oscar Roseanu

Rodicával vagyok a képen, 1953-ban, a Sureanu Hegyekben a Zsil-völgyében. Ifjú házasokként sokszor vakációztunk Petrozsény környékén.

A feleségem, Rodica Roseanu [szül. Rodica Teodoru] Krajován született, 1926-ban. 1951-ben kötöttünk házasságot Bukarestben. Engem Oscar Roseanunak hívnak [1947-ben változtatta meg a nevét Rosenfeld Oszkárrol. -- A szerk.], 1923. május másodikán születtem, Petrozsényban. A bukaresti egyetem Kémia és Fizika Karán végeztem.

Mindennek megvan a maga története, bizony. Kaptam egy beutalót Szovátára, szabadságra. Találkoztam itt egy volt egyetemi kollégámmal, a feleségével és a jövőbeli feleségemmel. Eredetileg ő is a fizika--vegytan karra iratkozott be, így barátkozott össze az én kollégáimmal. Nem tűnt föl nekem, minthogy az első évfolyamon hatszázan voltunk. De most ezzel a családdal jött szabadságra, és ők bemutatták nekem. Kirándulni akartunk Borszékra, busszal, fedél nélkülivel, nagy élvezet volt így utazni. A későbbi feleségemnek a Könyvüipari Minisztérium egyik könyvelője próbált udvarolni. Állandóan körülötte legyeskedett, meghívta Borszékra, kirándulásra. Fölszálltunk a buszra, melléje ültem, a könyvelő úrnak már nem volt helye mellettünk, mögénk ült... elkezdtünk beszélgetni. A kirándulás alatt együtt maradtunk, sétáltunk, a könyvelő úr háttérben maradt. Időközben meghívtam édesanyámat Borszékra, töltsön velem néhány napot. Eljött, bemutatam neki Rodicát, első pillanattól tetszett neki. Mondtam Rodicának, hogy nagyon örülnék, ha hazafelé, Krajovára menet, megállna Petrozsényban, hogy apa is megismerje. Ő is megkért, hogy egyszer álljak meg Krajován, mutasson be a családjának, minden ment, mint a karikacsapás. Amikor eljött Bukarestbe, vártam az állomáson, taxiba ültünk, és megkértem a kezét, egész egyszerűen, a taxiban.

Miután összeházasodtunk, nagyon szerényen éltünk. A feleségem még egyetemi hallgató volt. A gyermekünk már vagy két éves volt, az egyetem folyosóján mászkált, amikor a feleségem felvételizett a filozófia szakra. Minden nyári szünetben a szüleimnél voltunk, Petrozsényban. A szüleim feltarisnyáltak, és hátizsákkal a hátunkon fölmentünk a hegyekbe. Voltunk a Sztrázsán, Lupény mellett, máskor a Surjánon. Egyszer kilenc órán át gyalogoltunk -- hosszú kirándulásokat tettünk. Nem tudom, hányszor voltunk a Páringen. Leginkább a hegyekbe jártunk, nagyon szerette a feleségem is, én is.

Rodica egész életében tanított. A Közgazdasági Akadémiára helyezték, tanársegédnek a marxizmus-leninizmus tanszékre, majd utóbb kitették. Volt gyakornok, majd tanársegéd, aztán kitették 1957-ben, faji okokból. Minden zsidót kitétek onnan, a nemzeti kérdés [úgymond] helyes megoldása okából. Persze hogy nem mondták ezt, de ez volt a dolog mögött. A 64. sz. iskolába került, onnan átment egy másik általános iskolába, majd áthelyezték a Mihai Viteazul Gimnáziumba, ahol nyugdíjaztatásáig, 1983-ig dolgozott.

Én pedig mint tanfelügyelő az iskolák felszerelésével, elhelyezésével foglalkoztam. Örömmel emlékszem a diáktáborok szervezésére. Ameddig itt voltam a fővárosnál, minden Bukarest környéki tábort én szerveztem, közöttük egy nagy tábor Snagovon. Kaland volt a javából! A tó másik végénél, Gruiu felé [A fővárossal határos község. -- A szerk.] volt a vasúttársaság egykori strandja, amit azonban elhagytak, nem tudom, milyen okból. Kitűnő, ide építjük! Volt még néhány zuhany meg valamiféle terasz. A zuhanyfülkéket átalakítottuk hálószobákká, kettőből lett egy háló, három-négy gyerek egy szobába. Ki látott még tábor sátrak nélkül? Hozzunk néhány sátrat a gyerekeknek, mert csak az igazi tábor! De honnan szerezzünk sátrakat? Eredj a Mezőgazdasági Minisztériumhoz, nekik vannak sátraik, "Hát nem, nekünk kellenek nyáron, a mezőgazdasági munkákhoz". Hát akkor hol? Megtudtuk, hogy a Securitaténak vannak katonai sátrai. Hol? Konstancán. Ülj teherautóra, futás Konstancára. Határőrsátrak voltak. "És mivel akarják elvinni?" "Hát van egy kisteherautónk!" "Maguk viccelnek, egy sátor nyolcvan kiló!" Hatalmas sátrak voltak, ablakkal, ajtóval, vázzal. Keress teherkocsikat a Szállítási Vállalatnál, ők nem akarták vállalni, eljönni Bukarestig. Aztán meggyőztem őket. A tengelyek görbültek el a vasak, vázak súlya miatt! Na, aztán állítsuk fel a sátrakat! Senki sem tudta, hogy kell fölállítani, mert különleges vázuk volt. A

szaktanárok bámultak, mint a borjú az új kapura. Telefonálj Konstancára. "Ha azt akarja, hogy mutassuk meg, jöjjön ide!" Eredj Konstancára, ott rajzolnak nekem egy ábrát. "Igen, de mit kapok ezért?" Merthogy ez volt a szokás, adj neki bort, ezt-azt, hogy odaadja a szerelési rajzot. Futás vissza, nem is tudom, mennyit dolgoztak az emberek. Beszéltem egy díszlettervezővel az Operától, készített néhány nagy rajzot: "A kecske és a három gidó" meg "Csipkerózsika", és fölállította őket az erdőben, a fákra. Mentek a gyerekek az erdőben, és szembetalálkoztak a kecskével és a három gidójával. Tiszta mese!